

שיר בבוקר בבוקר / שלמה ארצי

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

דגנים עולים מול פניו מבין חריצי
המדרכת.

וניחוחות לראשו מדיפים עצי אזר-
רכת.

הטללים רוססים והרים, ריבוא קר-
ניים,

הם יולידו חופת שמש לכלולותיו.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

והוא צוחק גבורת דורות מן ההרים,
ונכלמות משתחוות המלחמות
אפיים,

להוד אלף שנים מפכות במסתרים,
אלף שנים צעירות לפניו
כפלג צונן, כשיר רועים, כענף.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ורואה כי חזר האביב
והוריק שוב אילן מן השלכת.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

הורה היאחזות / כוורת

יודע חקלאי פיקח,
והוא הנחיל זאת לצבא,
שאת הזן יש לשבח,
ולהיטיב בהרכבה.
(היטיב בהרכבה)

הוחלט ונלקחה שיבולת,
הירכיבוה - חרבות,
חמרה, חמרה המערבולת,
יצא הנח"ל לשדות.
(הנח"ל לשדות)

הורה כרוב והורה תרד,
עגבניה עלי כידון!

הורה נח"ל מסחררת
הורה חסה, הורה צנון!
הורה טנק רתום לפרד,
הורה סיירי התות,
הורה נח"ל מסחררת,
הורה האחזות.

יקום חייל למשך זרע,
וחקלאי יקלע אל בול.
יש נח"ל שיודע הרה
לזרום כדי לתת יבול.
(כדי לתת יבול)

זה פרושו של משק עזר,
ככה ייכתב בדו"ח.
כל השקאה של צנון וגזר
היא השקעה לזמן ארוך.
(רק אל תעשה לי ברוך)

הורה כרוב והורה תרד...

כאן שיבולים עומדות במתח,
כל עץ זקוף כמו חייל.
והתמצאות יפה בשטח
יוכיחו ערוגות בצל.
(יוכיח הבצל)

ראשי כרובים עומדים אין רחש,
זבוב על אף אין מגרש,
כאן בשורות עובר מין לחש
ההאחזות חמש חמש.
(יוכיח החמש)

הורה כרוב והורה תרד...

פגישה לאין קץ / אריק אינשטיין

כי סערת עלי, לנצח אנגנך
שוא חומה אצור לך, שוא אציב דל-
תיים!

תשוקתי אלייך ואלי גנך
ואלי גופי סחרחר, אובד ידיים!

לספרים רק את החטא והשופטת.
פתאומית לעד, עיני בך הלומות,
עת ברחוב לוחם, שותת שקיעות של
פטל,

תאלמי אותי לאלומות.

אל תתחנני אל הנסוגים מגשת.
לבדי אהיה בארצותייך הלך.
תפילתי דבר איננה מבקשת,
תפילתי אחת והיא אומרת: הא לך!

עד קצווי העצב, עד עינות הליל
ברחובות ברזל ריקים וארוכים,
אלוהי ציווני שאת לעוללייך,
מעוניי הרב שקדים וצימוקים.

טוב שאת ליבנו עוד ירך לוכדת,
אל תרחמיהו בעויפו לרוך,
אל תניחי לו שיאפיל כחדר
בלי הכוכבים שנשארו בחוך.

שם לוחט ירח כנשיקת טבחת,
שם רקיע לח את שיעולו מרעים,
שם שקמה תפיל ענף לי כמטפחת
ואני אקוד לה וארים.

ואני יודע כי לקול התוף,
בערי מסחר חרשות וכואבות,
יום אחד אפול עוד פצוע ראש לק-
טוף
את חיוכנו זה מבין המרכבות.

שיר לשלום / מירי אלוני

תנו לשמש לעלות
לבוקר להאיר,
הזכה שבתפילות
אותנו לא תחזיר.

מי אשר כבה נרו
ובעפר נטמן,
בכי מר לא יעירו
לא יחזירו לכאן.

איש אותנו לא ישיב
מבור תחתית אפל,
כאן לא יועילו
לא שמחת הניצחון
ולא שירי הלל.

לכן, רק שירו שיר לשלום
אל תלחשו תפילה
מוטב תשירו שיר לשלום
בצעקה גדולה.

תנו לשמש לחדור
מבעד לפרחים.
אל תביטו לאחור,
הניחו להולכים.

שאו עיניים בתקווה,
לא דרך כוונות
שירו שיר לאהבה
ולא למלחמות.

אל תגידו יום יבוא -
הביאו את היום!
כי לא חלום הוא
ובכל הכיכרות
הריעו רק שלום!

לכן, רק שירו שיר לשלום...

שיעור מולדת / כוורת

אז בבית הספר
על הקיר תמונה
והאיכר חורש בה
את האדמה
וברקע, הברושים
שמי שרב חיוורים
האיכר יצמיח לנו לחם
שנהיה גדולים.

והמורה אומרת:
"עוד מעט כבר סתיו".
בשיעור מולדת
היא מראה חצב.
היורה יבוא עכשיו
שפע טיפותיו
כוילון שקוף על פני העמק
הפורש שדותיו.

כך זה היה, פשטות רכה
זה הצטייר בילדותנו
שהיתה יפה.

וכך בדמיוננו התרבו פלאות
הפטישים ניגנו
מחרשות רנות
יש יוגבים ויש כורמים
ארץ של רועים -
כך זה הצטייר בילדותנו
שהיתה יפה.

הרדופים ליד החוף / שלמה ארצי

לא נפרח כבר פעמיים, והרוח על המים,
יפזר דממה צוננת על פנינו החיוורות
שמה בין איבי הנחל, בשעה אחת
נשכחת,
זכרונות אזוב שלנו מתרפקים על
הקירות.

בלי תוגה, כפופי צמרת, בלוריות שיבה
נבדרת
באשר יפות התואר, בין שריקות
העדרים.
תפנוקי גוון ירטיטו, בלכתן לרחוק בזרם
נכלמים נשפיל עיננו, אל המים
הקרירים.

לא נוסיפה עוד לנוע, משתאים נביט
ברוח
איך הוא יחד עם המים, מפרקים את
הסלעים.
תאנה חנטה פגיה, והנשר היגע -
אל קינו חזר בחושך מדרכי האלוהים.

הרדופים שלי, כמוני, וכמוך שכל ימיך,
את פרחי האור שלנו את פיזרת לכל
רועה.
לא עופות מרום אנחנו, ואל גובה
השמיים,
גם אתם, גם אנוכי - לא נגיע כנראה.

רק בהר על קו הרכס מישהו מוסיף
ללכת,
מן הואדי והאבן, לרכסים, אל הרוחות.
עד אשר בכסות הערב, יחזור נוגה
אליך,
עם פכפוך פלגים, עם רחש הרדופים
ליד החוף.

פרח הלילך / חווה אלברשטיין

היום אולי נדחה את בוא הלילה
ולא נשאף לאור כוכב
הן לי ולך יש כל אשר נשאלה
מבלי מילים נדע זאת, כי נאהב.

היום אולי נדחה את קץ דרכנו
ולא נזכור כי סוף לכל.
זה המשעול שבו דורכות רגלינו,
בשני קצותיו הדשא לא יבול.

שותקים נאהב כי לי ולך
די בלי מילים שהן לאלה,
אשר אינם יודעים לומר אחרת
כמה יפה פורח הלילך.

היום אולי נדחה את העצבת
אם יד ביד באור, נלך,
כי רוח כפור בחשכה נושבת
רק במקום בו לא שמעו את שמך.

שותקים נאהב...

היום אולי נדחה בוא השלכת
ולא יוכל לבוא הסתיו.
דרכים רבות הן לאביב ממלכת -
אם רק אותן אור חיוךך יאהב.

שותקים נאהב...

שלום לך ארץ נהדרת / יהורם גאון

הייתי בפריז וגם ברומא
ראיתי את שבעת פלאי תבל,
בקוטב הצפוני וגם דרומה,
אך אין מקום כמו ארץ ישראל.
וכמו גלויות של נוף יפות
תמונות בזכרוני עפות,
כמו בעד עדשה של מצלמה
בתרמילי אותן אשא
בכל מקום, בכל מסע
קטעי פסיפס מתוך תמונה שלמה.

שלום לך ארץ נהדרת,
עבדך הדל נושא לך שיר מזמור.
גם אם לעיתים נודד אני על דרך,
מה טוב לנדוד אך טוב יותר לחזור.

צריחי המגדלים בירושלים
וסמטאות השוק הצבעוני
גגות הרעפים של גבעתיים
הניבטים מבעד חלוני.
את האביב בתל אביב,
את סבתי ואת סבי,
את החלה ואת נרות שבת,
את ים המלח מול אדום
ואשת לוט צופה לסדום
ואת הקיץ בואך אילת.

שלום לך ארץ נהדרת...

מימיה הכחולים של הכנרת
והרקיע התואם מעל
והרגשת הבית המוכרת
בתוך עורקי זורמת כמו חשמל.
הרי גליל והשומרון,
הפרדסים שבשרון,
וילדים בגן המושבה
את הכרמל ואת הים
אחד אחד ואת כולם,
תמיד קורצים, אומרים ברוך הבא.

שלום לך ארץ נהדרת...

גן השקמים / ירדנה ארזי

היה היו כאן פעם שקמים,
חולות מסביב וגם נוף.
העיר תל אביב של אותם הימים
היתה בית בודד על החוף.
יש לפעמים נערכו ישיבות
מתחת שקמים אז בצל,
וליד העצים צחקו הבנות
וענו בזמרה: "הי ילל".

כן, זהו, כן, זהו,
זה גן השקמים.
היו גם כאלה
אי אז בימים.

גדלה תל אביב מסביבה פרוורים
הכל בה תוכנן ונבדק.
נבנו בה כבישים נשכחו השקמים
והלבין אז ראשם מאבק.

הכל כאן נבנה בקצבו של הדור -
חנויות ובתי שחקים,
אך רק אם נפנה מבטנו אחור,
ניזכר בשקמים ירוקים.

כן, זהו, כן, זהו...

היום השקמים נעלמו ואינם -
רק שלט את שמם עוד מזכיר,
כמה ציפורים וספסל מיותרם
ניצב בליבה של העיר.
ומושך הוא אליו, כשהערב יורד
ונושרים מן העץ העלים,
קבצן מן הרחוב או הלך בודד
או זוג צעירים אוהבים.

כן, זהו, כן, זהו...